

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi W. T.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
II AKo 226/25,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 8 sierpnia 2025 r.

na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 17 czerwca
2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w
postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez
prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki,

odrzuca skargę.

[D.Z.]

UZASADNIENIE

W. T. (dalej: „skarżący”) wniósł do Sądu Najwyższego pismo datowane na
10 lipca 2025 r. zatytułowane „Skarga na przewlekłość postępowania”. W piśmie
tym skarżący zamieścił następującą uwagę: „Działając na podstawie art. 10 i 6
Konwencji OOPCZIPW w zw. z przepisami prawa krajowego składam SKARGĘ na
rażącą przewlekłość w/w postępowania. W tym miejscu wskazuję, że w/w

postępowanie prowadzone przez sądy powszechne były i są prowadzone niedbale i z naruszeniem wszelkich norm i przepisów dotyczących rzetelności i terminowości postępowania sądowego”.

W uzasadnieniu skarżący podał, że przedkłada swoją skargę z dnia 10 marca 2025 r. zatytułowaną „SKARGA o wznowienie postępowania o usiłowanie ZABÓJSTWA” wraz z załącznikami tj. kopiami pism”. Zaznaczył przy tym, że dokumenty te w pełni potwierdzają słuszność jego skargi o wznowienie postępowania oraz oświadczył, że nie popełnił czynu, za który został skazany.

Pismo skarżącego z 10 marca 2025 r. zatytułowane „SKARGA o wznowienie postępowania o usiłowanie ZABÓJSTWA”, adresowane m.in. do Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, zostało zarejestrowane w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie w dniu 27 marca 2025 r. pod sygn. II AKo 226/25 (k. 3006 akt Sądu Apelacyjnego).

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 14 maja 2025 r. w sprawie II AKo 226/25 Sąd Apelacyjny stwierdził brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie z 28 maja 2021 r., sygn. III K 452/19 utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 21 czerwca 2022 r., sygn. IX Ka 938/21 (pkt 1) oraz odmówił przyjęcia oczywiście bezzasadnego wniosku skarżącego o wznowienie postępowania, w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie z 28 maja 2021 r., sygn. III K 452/19 utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 21 czerwca 2022 r., sygn. IX Ka 938/21 jako niepochozącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. – bez wzywania do usunięcia braków formalnych (pkt 2).

Od powyższego postanowienia skarżący wniósł zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora

i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Według art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Mając na względzie powyższe regulacje, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga spełnia tylko wówczas wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość, jeśli skarżący wnieśli żądanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, którego skarga dotyczy, a ponadto w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi.

W analizowanej sprawie skarżący nie wysunął żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania. Za żądanie takie nie można bowiem uznać sformułowania zawartego w piśmie: „składam SKARGĘ na rażącą przewlekłość w/w postępowania”. Co więcej, skarżący nie przytoczył żadnych okoliczności uzasadniających żądanie skargi, tj. nie podał, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy.

Z tego powodu Sąd Najwyższy uznaje, że wniesiona skarga, ze względu na brak żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania i brak uzasadnienia żądania skargi, musi być uznana za oczywiście spełniającą przesłanki ujętych w art. 6 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23).

Ponadto Sąd Najwyższy wskazuje, że sprawa o rozpoznanie wniosku o wznowienie postępowania nie jest „sprawą” w rozumieniu art. 2 ustawy o skardze na przewlekłość i art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. 1993 Nr 61, poz. 284) w zw. z dyspozycją art. 1 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość. Wynika to stąd, że wznowienie postępowania pozostaje ukierunkowane na ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie prawomocnie orzeczonej sprawy, tak więc w swej istocie stanowi dalszy ciąg tejże sprawy.

W tym kontekście zauważyć wypada, że w orzecznictwie europejskim od dawna ugruntowała się teza, że gwarancje z art. 6 Konwencji nie mają zastosowania do postępowań, w których dąży się do wznowienia postępowania zakończonego ostatecznym wyrokiem (patrz m.in. decyzje Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 26 października 2004 r. nr 13990/04, LEX nr 145734; z dnia 15 marca 2005 r. nr 51744/99, LEX nr 148873; decyzja Europejskiej Komisji Praw Człowieka z dnia 17 stycznia 1995 r. nr 25084/94, LEX nr 40881).

Takie stanowisko znajduje także aprobatę w polskiej doktrynie prawa (zob. m.in. Cz. Kłak, *Skarg na przewlekłość postępowania karnego a Europejska Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności*, Rzeszów 2011, s. 63).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[D.Z.]

[a.t]